

TÊN

ĐÔNG THƯƠNG SÚ GIẢ

Sú Giả Kho Đông,
hay là
Chuột thành tinh

XUẤT XỨ

Truyện
Đông Thương Sứ Giả,
quyển 9,
sách *Nhĩ thực lục*,
Lạc Quân biên soạn,
đời Thanh.



Chương MỘT VẬT

Truyện

0
0
1

Truyện kể rằng vào đời Thanh, ở thôn Tô Phường, huyện Kim Khê, tỉnh Giang Tây, có bà già họ Chu, tuổi đã ngoài năm mươi, chồng mất, bản thân bà lại không con cái gì, một mình ở vậy trong căn nhà rách nát, phải ăn xin để kiếm sống.

Một hôm, bà Chu nghĩ cảnh đời mình thê thảm, rất đổi đau lòng, ngồi trong nhà khóc tu tu. Bấy giờ, một giọng nói bất chợt cất lên: “Ôi chao, bà đáng thương quá, để ta giúp bà nhé.” Bà Chu ngoảnh lại, song không trông thấy ai cả, lấy làm hoang mang. Giọng nói kia lại cất lên: “Bà chớ sợ. Đầu giường có hai trăm đồng tiền, bà có thể lấy ra chợ mua gạo thổi com. Thế là không phải đi ăn xin người ta để sống qua ngày nữa nhé.” Bà Chu bán tín bán nghi, ra đầu giường mò thử, quả nhiên thấy có tiền thật.

Bà Chu liền hỏi là thần thánh phương nào. Giọng nói kia đáp: “Ta là Đông Thương Sứ Giả.” Bà Chu biết Đông Thương Sứ Giả đang giúp mình thật, vậy là cũng hết sợ. Từ đó trở đi, ngày nào trong nhà bà Chu cũng xuất hiện hoặc tiền, hoặc gạo, hoặc đồ ăn thức uống. Tuy không nhiều, chỉ đủ cho bà ăn uống tiêu xài một hai hôm, song cứ hết là tự động có lại. Bà Chu cũng không còn phải ra ngoài ăn xin nữa.

Thi thoảng, Đông Thương Sứ Giả còn cho bà cả quần áo. Tuy chỉ là quần áo đơn sơ bằng vải thô, nhưng mặc vào người rất ấm. Bà Chu lấy làm cảm kích, cho rằng Đông Thương Sứ Giả nhất định là thần tiên, liền nói với ngài: “Thần tiên ơi, ngài giúp tôi như thế, trong lòng tôi cảm kích lắm. Trước nay tôi chưa được trông thấy dáng vẻ ngài bao giờ, nên

muốn được gặp ngài, vái tạ.” Đông Thương Sứ Giả đáp: “Bà ơi, ta không phải thần tiên gì đâu. Nếu bà muốn gặp ta, thì chúng ta vào trong mơ gặp nhau vậy nhé.”

Tối hôm ấy, bà Chu quả nhiên mơ thấy Đông Thương Sứ Giả, thì ra là một ông cụ râu tóc bạc phơ.

Cứ như thế một thời gian khá lâu, bà Chu nghe nói hàng xóm láng giềng rất hay vô có thất lạc đồ đạc trong nhà, liền cũng lơ mơ đoán được là do Đông Thương Sứ Giả lấy trộm đồ để giúp mình.

Có lúc, Đông Thương Sứ Giả còn kể trước cho bà Chu biết trong thôn sắp xảy ra những việc tốt xấu lành dữ gì, và dặn bà không được tiết lộ. Ban đầu, bà Chu vẫn chưa tin, sau mới thấy những việc Đông Thương Sứ Giả tiên liệu đều thành hiện thực cả. Cứ như vậy, thấm thoát đã trôi qua nhiều năm.

Lần nọ, có người hàng xóm phát hiện bà Chu có ăn có uống, không còn ra ngoài xin ăn nữa, lấy làm lạ, bèn lên vào nhà bà dò xét. Người này tìm thấy trong nhà bà mấy món đồ nhà mình bị mất khi trước thì tức giận vô cùng, xem bà Chu là kẻ trộm, đòi bắt đi. Bấy giờ, bất chợt một giọng nói cất lên: “Kẻ trộm đồ là ta. Nhà mi no đủ sung túc, không phải lo cơm áo gạo tiền, có làm sao không thể chia sẻ một ít cho người nghèo khó! Nếu còn tiếp tục dây dưa, thì đừng trách ta không khách khí!” Dứt lời, vô số sỏi đá gạch ngói từ trên không trung ào xuống. Người hàng xóm sợ quá, cuống cuồng bỏ chạy.

Việc này đồn ra ngoài, mọi người đều cho rằng nhà bà Chu có yêu quái lộng hành, nhiều người còn tìm đến xem thử. Người đến xem mà lễ độ khách khí,

thì nó cũng rủ rì chuyện trò, nói không biết mệt. Còn nếu như buông lời xúc phạm, thì nó sẽ chẳng nể nang gì dùng gạch ngói đập cho vỡ đầu chảy máu. Song nó lại nghe lời bà Chu răm rắp. Bà Chu bảo nó không được đập vỡ đầu người ta, nó bèn lập tức dừng tay.

Một hôm, có một gã thư sinh uống say, mượn hơi men tìm đến nhà bà Chu quát tháo om sòm: “Yêu quái nào ở đây làm càn, có dám ra ngoài độ sức với ta một phen không?” Mắng dăm ba bận, Đông Thương Sứ Giả vẫn không lộ mặt, thư sinh lại vênh vênh vào vào bỏ đi.

Bà Chu không khỏi lấy làm lạ, hỏi Đông Thương Sứ Giả: “Ngài làm sao mà chỉ sợ có mình hắc?” Đông Thương Sứ Giả đáp: “Hắc là thư sinh, đọc sách thánh hiền, được dạy dỗ ở trường, về lễ nên tránh hắc là hơn. Hơn nữa hắc cũng uống say rồi, ta không so đo làm gì.”

Thư sinh nghe nói vậy, lấy làm đắc ý lắm. Chưa được vài bữa, lại sang gây sự, nhưng lần này bị Đông Thương Sứ Giả dùng gạch ngói ném cho cúp đuôi lùi như chuột.

Bà Chu mới hỏi vì sao lần này lại ra tay. Đông Thương Sứ Giả đáp: “Vô duyên vô cớ mắng nhiếc người khác, một lần thì cũng thôi đi, vốn dĩ đuối lí là hắc, ta tạm thời bỏ quá cho. Lần sau lại đến, đã không biết tự kiểm điểm thì thôi, lại còn ra oai càng lúc càng tệ, vậy là hắc vô lí, đương nhiên ta phải đánh hắc rồi!”

Người trong thôn đều cảm thấy chỗ mình có yêu quái, không phải việc tốt đẹp gì, bèn bàn bạc với nhau, muốn mời Trương chân nhân ở núi Long Hồ,

giỏi nhất nghề hàng phục yêu ma, đến giúp đỡ. Có điều, đường vào núi Long Hồ gian nan trắc trở, nhất thời không cách nào mời được Trương chân nhân.

Bà Chu không may hay biết việc này. Một hôm, bỗng bà nghe thấy tiếng Đông Thương Sứ Giả vừa khóc vừa nói: “Bà ơi, việc chẳng lành rồi, Trương chân nhân ở núi Long Hồ đã điều binh khiển tướng đến trừ khử ta. Từ giờ trở đi, ta không thể giúp đỡ được cho bà nữa.” Bà Chu vội hỏi: “Vậy sao ngài không trốn đi?” Đông Thương Sứ Giả đáp: “Trương chân nhân đã bao vây bốn bề, ta có mọc cánh cũng khó lòng bay.” Dứt lời, Đông Thương Sứ Giả rống lên khóc nức nở, bà Chu sốt ruột cũng bật khóc theo.

Hôm sau, hàng xóm quả nhiên có người cầm theo bùa chú của Trương chân nhân núi Long Hồ xộc vào nhà bà Chu. Đạo bùa này do người hàng xóm nhờ cậy thân thích lên xin về, Đông Thương Sứ Giả không lường trước được, nên cũng không có cách nào ngăn trở. Người hàng xóm tự tìm vào buồng ngủ, dán bùa chú lên tường.

Bà Chu hết sức tức giận, bước lên toan xé toang bùa chú, bất chợt nghe “uỳnh” một tiếng, chỉ thấy một con chuột to bị sét đánh chết nơi đầu giường. Chỗ cái hang nó ở, miệng hang còn lớn hơn cả cửa sổ. Vì bình thường nó vẫn ngồi ở miệng hang, nên không bị ai nhìn thấy.

Ấy thế là bà Chu mới biết, Đông Thương Sứ Giả là một con chuột thành tinh.

Không còn Đông Thương Sứ Giả giúp đỡ, bà Chu đành trở lại làm người ăn xin.

TÊN

CAO SƠN QUÂN

Đức Ông Núi Cao,
hay là
Đê biết nói

XUẤT XỨ

Truyện
Cao Sơn Quân,
quyển 18,
sách *Sưu thần ký*,
Can Bảo biên soạn,
đời Tấn.

